

*Rózsának
Anyától és Ajsától*

1. fejezet

A Mátra alján, egy kis falu szűk utcájában állt egy formás kis ház, udvarát pompásan színes rózsák szegélyezték. Itt élt egy pajkos tekintetű, kócos kislány. Aranybarna fürtjeivel mindig vidáman játszott a szél, csilingelő nevetését pedig felemelte a magasba és tovább repítette, át a falun, hogy mindenki arcára mosolyt csaljon. Rózsa – merthogy így hívták a kislányt – születése óta nagyon szerette az állatokat, kiváltképp a madarakat.

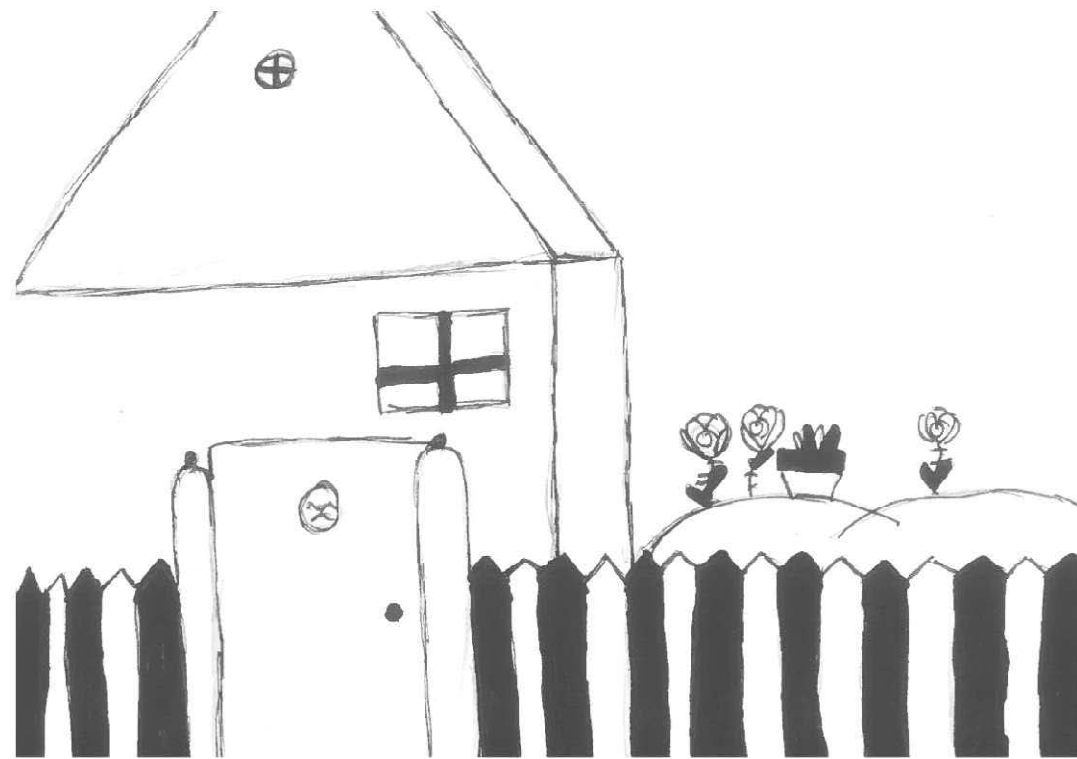
Még beszélni, sőt, járni sem tudott, de a legrejtőzködőbb, legapróbb madarakat is észrevette egy pillanat alatt, és boldogan kalimpált a kis kezecskéjével feléjük. Ez mit sem változott az idő múlásával, de szülei nem is sejtették, hogy nem csak rajong a madarakért, hanem érti is őket. Pedig így volt, így született, de erről senkinek nem beszélt, leszámítva a nővérét, Ajsikát.

Ajsika hat évvel volt idősebb Rózsínál, tehát igazán bölcs nagytestvér volt, akire bármilyen szigorúan titkos, hétpecsétes titkot rá lehetett bízni. Az pedig, hogy valaki madárnyelvű, elég bizalmas dolog volt.

No meg persze hihetetlennek is tűnhet egy átlagos felnőtt számára, pedig nagyon egyszerű magyarázata van. Mielőtt az emberek megszületnek, rengeteg dolgot beletesznek a bőröndjükbe, amik aztán egész életükben velük maradnak. Többek között ilyen a szemünk és a

hajunk színe, hogy valaki gyönyörűen rajzol, valaki meg fantasztikusan énekel, hogy valaki nagyon kitartó, vagy mindig segít a bajbajutottakon. Pont ilyen a madárnyelvűség is, de ezt igen kevés megszületni vágyó kisember pakolja be a bőröndjébe. Érthetetlen, hiszen annyira izgalmas tudni, miről csiripelnek, kárognak, huhognak, gágognak vagy kotkodálnak a szárnyasok! Rózsi viszont bepakolta ezt a fontos képességet abba a bizonyos bőröndbe.

Hogyan is tehetett volna másként? Hiszen amíg csak családot kereső kis angyalka volt, fenn a mennyekben volt egy szép, hatalmas, fehér libája, Lujza. Ha elfáradt az angyalszárnya, mindig Lujza hátára pattant és átkarolva hosszú nyakát, lúdszárnyon folytatta az útját. Ő volt az örök társa. Olyan lett neki, mint itt a földön nagyon sok embernek a kutya. Így már érthető, hogy miért is nem volt hajlandó lemondani a madárnyelvűségről a megszületése után.

2. fejezet

De kanyarodjunk vissza a Mátra aljára! A formás kis ház udvara valóságos birodalomnak adott otthont. Itt éltek ugyanis a csirkék, a kakas, a kacsák, egy macska, egy félszemű kutya és az udvar királynője, a tökéletes szépség „netovábbja”: Gina, a szürke lúd, valamint kicsit kacska szárnyú udvarhölgye, Gertrúd.

– Kukurikú! Pálinkás jó reggelt, Birodalom lakói! – rikkantott egy kellemesen napos, őszi reggelen Pálinkás úr, a kakas, a birodalmi vekker, az udvar rendjéért felelős. – Kukurikú! – rikkantott megint, mert már hatot ütött a távoli templom tornyában az óra.

– Ó, te jóságos záptojás! Máris reggel van? – totyogott elő Pöttyös Ila, Pálinkás úr kedves neje, aki kakas szemmel nézve igen szemrevaló, kissé kerekded kendermagos tyúkocska volt.

– Kukurikú! – rikkantott még egy utolsót a kakas, mire az udvar lakói végre elkezdtek ébredezni, és visszavonhatatlanul elindult a reggel. Leugrott a trágyadomb tetejéről, átölelte Pöttyöst és nekiálltak kapirgálni. A reggeli idillt nagy ajtócsapódás rázta meg, s a Birodalom apraja-nagyja hangos kiabálásba kezdett. Itt volt ugyanis a reggeli ideje, mindenki tudta, hogy Rózsa nyargal le a lépcsőn hozzájuk.

– Jó reggelt, Pálinkás úr! Jó reggelt, Pöttyös! Jó reggelt mindenkinek! Köszönöm a pontos ébresztést,

Pálincás úr! – mosolygott a kislány, miközben szétnézett. Aztán egyszer csak összeráncolta a homlokát:

– A királynő még alszik?

– A királynő senkit nem óhajt látni. Azt üzeni, hogy a reggelit kezdjék meg nélküle – lépett elő a palota falának árnyékából a kacska szárnyú Gertrúd gyászos ábrázattal.

– Mi történt? Megbetegedett? Hozassam az orvost? Akkor szólok apukámnak, és ő majd telefonál... Bemehetek megnézni őt? – aggodalmaskodott Rózsi.

– Ne haragudj, Rózsa kisasszony, de az úrnő magányra vágyik.

Nem tehetett mást, Rózsa elővette az etetős vödröt és Gina királynő jelenléte nélkül szórta ki a reggelit. Szomorúan kullogott be a házba, leült az étkezőasztalhoz, ahol már Ajsi várta a reggelivel.

– Anya hol van? – suttogta Rózsi.

– Mosakszik. Miért, mi a baj?

– Gina nem jött elő az etetésre, azt mondta Gertrúd, hogy magányra vágyik. Szerinted mi baja lehet?

– Nem árulta el Gertrúd?

– Nem.

– Akkor derítsük ki! Menjünk az ól mögé hallgatózni. Onnan nem látnak meg minket! – javasolta Ajsika. –De előtte reggelizzünk mi is!

– Az nem baromfi ól, hanem birodalmi palota! – duzzogott egy kicsit Rózsa, de szemében már ott csillogott a vágy, hogy fényt derítsenek a titokra.

Gyorsan belapátolták a reggelit és már indultak is.

– Halkan nyisd az ajtót! Nem szabad feltűnőnek lennünk! – suttogta bölcsen Ajsa.

Csendes léptekkel osontak a birodalmi palota hátoldalához. Óvatosan leguggoltak egy aprócska rés mellett, Rózsi pedig odatapasztotta a fülét, amíg a testvére őrködött. Percek teltek el feszült csendben, aztán Rózsa indulást intett. Óvatosan kiosontak a palota mögül, s mintha mi sem történt volna, felkapaszkodtak a kerti almafa lombja közé.

– Na? Mi volt? Hallottál valamit? – kíváncsiskodott Ajsika, s odanyújtott a húgának egy szép, piros almát.

– Nagyon maga alatt van a királynő. Rettenetes dolog történt... bebocsátást kell kérnünk hozzá, hogy segítséget nyújtsunk...

– Mégis mi történt? Beteg?

– A tiarája... ellopták a tiaráját. Az éj leple alatt valaki ellopta...

– Hiszen ez rettenetes! – kiáltott fel elborzadva Ajsi. – Azt a tiarát én ajándékoztam neki a koronázása alkalmából! A gyönyörűséges, csillámló drágaköves, rózsaszín tiara... a Kinder tojásból...

– Van ötleted, ki lehet a tolvaj?

– Lövésem sincs... ha csak... Lehet, hogy örülség, de szerintem apa volt!

– Apa?! – húzta fel a szemöldökét Rózsi. – Ugyan miért tenne ilyet?

– Tudod, milyen! Sosem nézte jó szemmel, ha az állatokat felcicomáztuk. Folyton azt hangoztatja, hogy ez állatkínzás, szegények sokat szenvednek, meg különben is, ezek állatok, akiket nem érdekelnek ilyen világi hívságok.

Rózsa nagyot sóhajtott. Igazat adott nővérének. Minden esély megvolt rá, hogy az ő apukájuk az éj leple alatt a királynő hálótermébe lopódzó tiarátolvaj.

– Beszelnünk kell a királynővel! Hátha emlékszik valamire!

Aztán nagy nehezen sikerült bebocsátást kérniük a tízórai idejére, viszont addig még igen sok idő volt, amit azzal ütöttek el, hogy alaposan szemügyre vették az udvar lakóit. Mindenki gyanús volt. Többek között Henrik és a szerelme Tina, a kacsapáros, akiket egész nap együtt lehetett látni. Eddig is sülve-főve együtt voltak, de ezen a napon mintha folyton sugdolóztak volna. Pufi Piri, a leggömbölyűbb barna tyúk. Máskor folyton csipeget, kapirgál, ma meg csak álldogált, néha szétnézett, kapart egyet unottan, aztán álldogált tovább. Még csak nem is csipegetett. Arany Aranka, a fénylő aranytollú tyúkocska mindennap illegeti magát, kifesti a napra és élvezi, hogy gyönyörű tollazatán fényjátékot játszanak a nap sugarai. Most bezzeg az árnyékban gubbasztott, mint valami sunyi bandita. Czirmos Terézia, a tarka csirke folyton fel-alá járkál szépen lassan, mint egy biztonsági őr. Ezen a napon is így volt, de nem szépen lassan. Úgy járkált fel-alá, mint egy biztonsági őr, akinek hasmenése van, és folyton a WC-re kell szaladnia. Na és ott van Harmat, a szürke macska, aki többnyire imád láb alatt lenni, ölbe keredzkedni, folyton a lányok körül dorombolni. Vagyis épp ez az! Hogy nem volt ott! Nem dorombolt a lányok körül, és nem volt láb alatt. Igazából sehol sem látták. Szuper... Hát a macska is eltűnt?! Őt is úgy kell keresni majd, mint eltűntet, vagy úgy, mint

gyanúsítottat? Na meg ott volt Jolán. Koncsorgó¹ Jolán. Ő világ életében magányosan koncsorgott szerte az egész portán. Ki tudja? Talán azon is túl. Végül is tyúk. Szárnya van. Ha nagyon akar, talán még a kerítésen is át tud repülni. Bármilyen összeköttetése lehet sunyi alvilági alakokkal... Most is a szőlőlugas leghátsó szőlőtöve mögé bújva kapirgált. Csak a farktollai látszottak ki. Tán most kaparta el épp a tiarát? És a félszemű kutya, Szellem? Ő még meg se bökögte Ajsikát az orrával, hogy egy kis fülvakarást kérjen. Ráadásul, mániákus rejtegető. Képes a kutyatápot szemenként elásni sanyarúbb napokra való tartaléknak. Gyanús. Mindenki rettentően gyanús volt...

¹ csatangoló; egyedül, céltalanul sétálgató

